

1999-03-01

ดรัมเมเยอร์ - ลีดเดอร์

ทวิติยา สุตารา

Follow this and additional works at: <https://digital.car.chula.ac.th/jamjuree>

Part of the [Social and Behavioral Sciences Commons](#)

Recommended Citation

สุตารา, ทวิติยา (1999) "ดรัมเมเยอร์ - ลีดเดอร์," *Jamjuree Journal*: Vol. 3: Iss. 1, Article 10.

DOI: 10.58837/CHULA.JAMJUREE.3.1.6

Available at: <https://digital.car.chula.ac.th/jamjuree/vol3/iss1/10>

This Article is brought to you for free and open access by the Chulalongkorn Journal Online (CUJO) at Chula Digital Collections. It has been accepted for inclusion in Jamjuree Journal by an authorized editor of Chula Digital Collections. For more information, please contact ChulaDC@car.chula.ac.th.

ดรัมเมเยอร์ - ลีดเดอร์

สมัยก่อนดรัมเมเยอร์จัดว่าเป็นสุดยอดของการได้รับความสนใจจากทุกคน รวมทั้งบรรดาสื่อมวลชนแขนงต่างๆ ในวันแข่งขันฟุตบอลประเพณี จุฬา-ธรรมศาสตร์ เมื่อขบวนพาเหรดเข้าสู่สนาม ไม่ว่าจะเป็นจุฬาหรือธรรมศาสตร์ก็ตาม ดรัมเมเยอร์ที่เดินนำวงดุริยางค์เข้าสู่สนามชุดแรก จะได้รับความฮือฮาจากฝูงชน บรรดาช่างภาพจากสื่อมวลชนแขนงต่างๆ และบรรดาดากล้องสมัครเล่น จะต้องกรูกันเข้ามาถ่ายภาพกันเป็นการใหญ่ จนแทบจะเดินแหวกออกมาไม่ได้ โดยเฉพาะดรัมเมเยอร์ไม้หนึ่ง คือผู้ที่เดินหน้าสุดของกลุ่มเป็นคนแรก ถือว่าเป็นผู้ได้รับการคัดเลือกมาอย่างดีที่สุดแล้ว

บางคนอาจคิดว่าการจะถูกคัดเลือกมาเป็นดรัมเมเยอร์ได้นั้น ต้องเป็นคนที่สวยงามที่สุด ซึ่งไม่จริง เพราะคนที่หน้าตาสวยมากหลายต่อหลายคนจะไม่มีทางได้เป็นดรัมเมเยอร์ เพราะรูปร่างอาจจะไม่ดีบ้าง บุคลิกไม่สามารถเป็นผู้นำขบวนได้บ้างหรือไม่สามารถเรียนรู้การต้องทำหน้าที่เป็นดรัมเมเยอร์ได้ในเวลาที่มีจำกัด ดังนั้นการเฟ้นหาตัวผู้มาเป็นดรัมเมเยอร์จึงต้องอาศัยการประสานงานของพวกพี่ๆ ซึ่งมีประธานเชียร์เป็นหลัก ยังมีกลุ่มของประธานเชียร์ที่มีหน้าที่ต่างกันไปช่วยหา แต่เท่านั้นก็ยังไม่พอ ต้องอาศัยนายกชุมนุมนิสิตหญิง ส.จ.ม. ประสานกันกับผู้แทนคณะต่างๆ และนายกชุมนุมนิสิตหญิงของคณะช่วยกันพิจารณาทั้งโดยการชมดูตัว สังเกตอาการปฏิกิริยา จนกระทั่งการเชิญมาพูดคุยกัน จนในที่สุดก็สามารถเฟ้นหาผู้มีความสามารถที่จะทำหน้าที่ดังกล่าวจนได้ ซึ่งที่แน่นอนว่าแต่ละมหาวิทยาลัยก็ต้องพยายามหาคนที่สวยงามที่สุดที่สามารถทำหน้าที่นี้ได้

ความจริงก็คล้ายคลึงกับกลุ่มที่เรียกว่าลีดเดอร์ในปัจจุบัน

ซึ่งมาจากคำว่า เชียร์ลีดเดอร์นั่นเอง แต่ลีดเดอร์นั้นจะมาจากการให้ผู้สนใจมาสมัครแล้วจึงคัดเลือก ซึ่งแน่นอนน้องๆ ที่หน้าตาดี รูปร่างดี ท่าทางกระฉับกระเฉง ก็มักจะถูกเพื่อนๆ หรือพี่ๆ ให้มาสมัคร ที่แตกต่างกันคือเชียร์ลีดเดอร์นั้นมีผู้ชายร่วมอยู่ด้วยในจำนวนเท่าๆ กันในขณะที่ดรัมเมเยอร์นั้นจะไม่ใช้ผู้ชายจนกระทั่งมาในระยะ

หลังๆ จึงมีการใช้ผู้ชายมาเป็นดรัมเมเยอร์บ้าง แต่เห็นได้ชัดเจนว่าเดินออกมาแล้วไม่ค่อยมีใครสนใจเลย แต่พวกลีดเดอร์ชายในสมัยนี้ยังได้รับความสนใจพอสมควร

สิ่งที่ถือว่าเหมือนกันคือความเด่นที่ดรัมเมเยอร์และลีดเดอร์ได้รับ คือได้รับการยอมรับจากเพื่อนร่วมสถาบันและผู้ชมว่าเป็นคนเด่นของสถาบันนั้นๆ น่าสนใจว่าดรัมเมเยอร์ทั้งหลายเมื่อหมดภารกิจของตนในปีนั้นๆ แล้ว ก็ยังถูกมองว่าเป็นคนเด่นอยู่ เมื่อจบออกไปก็มักจะดำเนินชีวิตตามวิชาชีพที่ร่ำเรียนมา แต่บรรดาลีดเดอร์รุ่นสมัยนี้เมื่อจบออกไป หรือบางคนยังไม่จบด้วยซ้ำไป มักถูกทาบทามให้ไปเป็นดารา เป็นพิธีกรในรายการโทรทัศน์ ไปแสดงภาพยนตร์กันก็มีมาก

การเป็นดรัมเมเยอร์และลีดเดอร์นั้นมิใช่เป็นเรื่องง่าย แม้ว่าจะได้รับการคัดเลือกมาแล้วก็ตาม พวกสาว ๆ เหล่านี้จะต้องฝึกฝนกันอย่างหนัก ลีดเดอร์สมัยปัจจุบันต้องวิ่งเพื่อให้กำลังอยู่ตัว ต้องยกน้ำหนักเพื่อให้กล้ามเนื้อกระชับ ต้องรักษาทรวดทรงเพื่อให้รูปร่างดูดี และที่สำคัญคือต้องฝึกอย่างหนัก สถานที่ฝึกก็มีใช้ห้องพิเศษ แต่อาศัยข้างตึก หรือบริเวณใดที่ง่ายพอจะให้ออกกำลังกายได้เต็มที่ หากไม่อดทนไม่ขยันคงไม่มีทางที่จะเป็นลีดเดอร์ได้แน่ๆ

ดรัมเมเยอร์ก็เช่นกัน เมื่อได้รับการคัดเลือกมาในจำนวนเพียง ๓-๕ คนจากสาว ๆ ทั้งหมดมหาวิทยาลัยแล้ว เธอเหล่านี้ต้องขยันไปซ้อมยังหน่วยดุริยางค์ต่างๆ แล้วแต่ละตกลงขอความช่วยเหลือ ธรรมศาสตร์มักจะใช้วงดุริยางค์กรมตำรวจซึ่งมีที่โรงฝึกซ้อมอยู่หลังกรมตำรวจหรือสำนักตำรวจแห่งชาติในปัจจุบัน ส่วนจุฬาฯ ก็มักจะไปใช้วงดุริยางค์ทหารเรือ ซึ่งก็ต้องไปฝึกถึงกองดุริยางค์กองทัพเรือที่ฝั่งธนบุรี แปลกดีไหม ชาวท่าพระจันทร์ต้องนั่งรถมาฝึกถึงปทุมวัน ในขณะที่ชาวสามย่านต้องขึ้นรถข้ามแม่น้ำไปฝึกถึงฝั่งธนบุรี

บริเวณสถานที่ฝึกทั้งของธรรมศาสตร์หรือจุฬาฯ ก็มีได้แตกต่างกันเล็กน้อยอะไรเลย ดรัมเมเยอร์ธรรมศาสตร์มาฝึกเดินอยู่ได้ ชายคาตึกในกรมตำรวจฝึกเดินในถนนใกล้ๆ ศาลาซ่อมวงดุริยางค์ ขณะที่จุฬาฯ ไปกองดุริยางค์ทหารเรือโดยอยู่เกือบถึงพรานนก สนามซ้อมคือลานหน้าตึก ซึ่งเป็นตงหญ้าคาในกองดุริยางค์ทหารเรื่อนั่นเอง แม้จะมีการถางหญ้าไว้ให้ แต่พื้นยังเป็นก้อนดินตะปุ่มตะป่ำ เดินไป

เดินมากกว่าดรัมเมเยอร์จะเดินเป็น สนามก็ค่อยเรียบขึ้น

ดรัมเมเยอร์จะต้องฝึกตั้งแต่การจับคธาให้ถูกต้อง เรียนรู้ การท่าทางต่างๆ ที่จะให้สัญญาณกับวงดุริยางค์ จะให้วงหยุดเดิน แต่ยังบรรเลงต่อ หยุดบรรเลงแต่ยังเดินต่อ หยุดเพลงกลางคัน หรือ ให้สัญญาณการปรับเปลี่ยนต่างๆ จิปาถะ ดรัมเมเยอร์โดยเฉพาะ ไม้หนึ่งจะต้องทำเป็น ต้องทำให้ได้เหมือนครูฝึกซึ่งเป็นดรัมเมเยอร์ ประจำวงตำรวจหรือทหารเรือนั่นทีเดียว แต่ที่สำคัญคือต้องซ้อมตั้งแต่ ไม้เป็นเลย จนกระทั่งเดินนำและลี้วงดุริยางค์ได้ ต้องซ้อมอาทิตย์ ละหลายครั้ง การเดินทางไปและกลับต้องเสียเวลามาก เหล่า ดรัมเมเยอร์ทั้งหลายจึงจำเป็นต้องหนีเรียนกันเป็นล่ำเป็นสันจนกว่า จะจบงานเทศกาลประเพณี เปรียบกันแล้ว บรรดาสีตเดอรในสมัยนี้ คงไม่จำเป็นต้องโดดเรียนมากเหมือนดรัมเมเยอร์ เพราะฝึกกันโดย การถ่ายทอดของรุ่นพี่ๆ ในช่วงเย็นๆ ในขณะที่พวกดรัมเมเยอร์ต้องไป ฝึกในเวลาราชการ

อย่าคิดว่าคธาที่ถือนั้นจะเบา คธาดีๆ ต้องคธาเป็นไม้หรือ เป็นหวายอย่างดี มีสปริงในตัว ลั่นได้อย่างงดงาม หัวคธาเป็นเงินมี ลวดลายประดับ มีห่วงโซ่เงินพันคธาเพื่อให้สวยงาม สรุปลแล้ว คธาที่ต้องถือนั้นหนักเอากการและต้องถือให้ได้ระดับตลอดเวลา ดังนั้นบรรดาดรัมเมเยอร์ทั้งหลาย จึงต้องออกกำลังกายเพื่อให้มี กำลังแขนที่ดี สามารถเดินได้ไกลหรือยืนได้นาน ต้องอดทน หาก ไม้ฝึกฝนร่างกาย พอเหนื่อยเข้า โดนแดดเปรี้ยงๆ ก็อาจจะเป็นลมได้ เสียงานกันเลย จึงต้องแน่ใจว่าร่างกายตนเองแข็งแรง ไม่แตกต่าง กับสีตเดอรซึ่งต้องสามารถวิ่งไปรอบๆ สนาม ต้องย่อ ต้องกระโดด ถ้าร่างกายไม่แข็งแรงจะไม่มีทางทำได้

สำหรับดรัมเมเยอร์แล้ว สิ่งที่สำคัญที่สุดคือการโยนคธาขึ้น ไปในระหว่างเดิน ต้องให้หมุนประมาณ ๒ รอบแล้วจึงลงพอดีให้รับ ได้ เป็นเรื่องยาก แต่ต้องฝึกให้ได้ ยิ่งโยนสูงยิ่งดูสวย แต่พอลงมา แล้วหนักรับลำบาก บางครั้งพอรับไม้มีออาจโดนห่วงยึดโซ่ซึ่งติด อยู่บนคธา เจ็บอย่าบอกใครเลย กว่าที่จะฝึกได้จึงเขี้ยวไปหลาย แห่งที่มีมือ โดยเฉพาะเวลาโยนขึ้นไปแล้วต้องเดินต่อ ตามปกติแล้ว ให้คธาตกลงมารับได้พอดีกับจังหวะการเดิน ถ้าโยนแล้วต้องหยุดรับ หรือต้องวิ่งไปรับไม้ถือว่าไม่ได้เรื่อง แต่ที่แย่มากที่สุดคือโยนแล้ว ตกรับไม่ได้ ดรัมเมเยอร์ไม้หนึ่งหลายคนฝึกมาเป็นอย่างดี แต่พอเข้า สนาม เสียงเชียร์ สายตาผู้คน บรรดาดากล้องทั้งหลายที่รุ่มกันเต็ม ไปหมด จะทำให้เกิดการประหม่า ซึ่งมีผลทำให้การโยนคธาไม่สำเร็จ รับไม่ได้ ตกลงพื้น ยิ่งบริเวณหน้าที่ประทับ ยิ่งประหม่ากันใหญ่ โยน ตกกันไม่รู้กี่รายแล้ว ส่วนใหญ่พอโยนตก ก็มักจะรีบโยนใหม่ เพื่อแก้ ตัวให้รู้ว่จริงๆ นะโยนเป็นนะจะ

เครื่องแต่งตัวดรัมเมเยอร์นั้นไม่ค่อยฟูฟ่าเท่าไร คล้ายๆ กันทั้งนั้น มีการประดับหรือลวดลายต่างกันบ้างเล็กน้อยรูปแบบจะ เป็นกระโปรงสั้นเพื่อโชว์ขาางามๆ กันทั้งนั้น ต่างกับสีตเดอรที่มีการ ออกแบบเครื่องแต่งตัว และแต่งหน้าแต่งผมกันเลิศจุร นำแฟชั่น ต่างๆ กันทีเดียว

ที่เหมือนกันระหว่างดรัมเมเยอร์และสีตเดอรก็คือ บรรดา คนงามทั้งหลายได้พิสูจน์ให้เห็นว่า โดยธาตุแท้แล้วเป็นคนที่เอาจริง เอาจัง มุมานะ เพียรพยายามทั้งสิ้น ยากง่ายต้องทำให้สำเร็จไม่ท้อ ถอย แสดงความสามารถของการเป็นผู้นำในหน้าที่ซึ่งได้รับมอบหมาย บรรดาคนเด่นเหล่านี้ มิใช่เพียงแต่ความเป็นคนสวยเท่านั้น แต่ได้ แสดงออกให้เห็นถึงความสามารถของเธอเหล่านั้นด้วยอย่างชัดเจน

ในการจะเป็นคนเด่นนั้น บรรดาดรัมเมเยอร์และสีตเดอร เหล่านี้ก็ยังพิสูจน์ให้เห็นถึงความสามารถในการทำงานร่วมกับ คนอื่น มีส่วนเสียสละทั้งเวลา แรงกาย แรงใจ ที่จะทำงานเพื่อหมู่คณะ พวกเขาเหล่านี้ควรเป็นตัวอย่างสำหรับคนอื่นๆ อีกต่อไปไม่ใช่หรือ

ทำกันต่อไปเถอะ เอาใจช่วยรุ่นน้องๆ จ๊ะ

ด้วยใจ

จาก

พี่อ้อด

ทวีติยา (สุธารมณ) สุธารา

น้องใหม่ ปี ๒๕๙๖ คณะครุศาสตร์ จุฬา

ปัจจุบัน รองประธานกรรมการบริหารโรงพยาบาลเดชา